

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 v konaní o sťažnosti Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Michalovce, Farská 3, Michalovce, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátska kancelária, Fejova 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 127/2013-62 z 27. februára 2014 takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Michalovce, **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2014 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Michalovce, Farská 3, Michalovce (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 127/2013-62 z 27. februára 2014.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 124/2015-8 z 8. apríla 2015 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v rámci zaobstarávania podkladov pre meritórne rozhodnutie zistil, že proti napadnutému potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o podanom dovolaní rozhodol uznesením zo 14. októbra 2015 v konaní sp. zn. 5 Cdo 203/2014 tak, že potvrdzujúci rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V súčasnosti je vec na krajskom

súde na účel opätovného rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu.

Existencia verejno-mocenského zásahu je nevyhnutnou podmienkou na to, aby konanie o ochrane základných práv a slobôd fyzickej osoby alebo právnickej osoby uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy bolo spôsobilé naplniť svoj ústavne determinovaný účel. Ak pôsobenie takéhoto zásahu v priebehu konania o sťažnosti jeho adresáta pominie, potom konanie ústavného súdu a meritórne rozhodnutie o podanej sťažnosti v zásade nemôže naplniť účel tzv. ústavnej sťažnosti spočívajúci v účinnej ochrane dotknutých základných práv a slobôd sťažovateľa. Účinnosť ako neopomenuteľný atribút ochrany poskytovanej v konaní podľa čl. 127 ústavy je totiž stelesnená v mocenskej eliminácii účinkov zásahu kritizovaného sťažnosťou. Po formálno-právnej stránke sa tak deje využitím právomoci ústavného súdu zakotvenej v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Vo súdnej veci došlo k zrušeniu rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 127/2013-62 z 27. februára 2014, ktorý sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označil pre ústavný súd záväzným spôsobom (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) za zásah porušujúci jeho základné právo na súdnu ochranu i jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ďalšie konanie o sťažnosti sťažovateľa a meritórne rozhodnutie o nej preto už objektívne nemôže naplniť účel konania regulovaného v čl. 127 ústavy. Preto ústavný súd podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľa zastavil.

Vzhľadom na legálnu konštrukciu § 36 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, ako aj na doterajší priebeh konania bolo bez právneho významu rozhodovať osobitným výrokom o nepriznaní náhrady trov konania účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016